

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.815 van 26 september 2024
in de zaak A. 235.253/VII-42.194**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ronit Knaller
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louisalaan 114/27,
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 december 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 263.792 van 17 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.742 van 9 februari 2022

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Nadat verweerder door de correctionele rechtbank te Luik op 29 juli 2016 werd veroordeeld wegens onder meer oplichting en diefstal met geweld of bedreigingen, neemt de verzoekende partij ten aanzien van verweerder op 25 augustus 2016 voor de vijfde maal een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12 september 2016 wordt hem tevens een inreisverbod voor de duur van acht jaar opgelegd. Op 16 september 2016 wordt verweerder voor de vijfde maal gerepatrieerd.

3.2. Op 7 januari 2019 dient verweerder een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn minderjarige Spaanse dochter.

Op 9 juli 2019 neemt de verzoekende partij een beslissing tot weigering van deze aanvraag zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10 september 2020 wordt ten aanzien van verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

3.3. Op 26 oktober 2020 dient verweerder een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn minderjarige Spaanse zoon.

Op 7 mei 2021 neemt de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verweerder stelt op 2 juli 2021 tegen deze weigeringsbeslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 263.792 van 17 november 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van 7 mei 2021. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert in een eerste middel, dat zij integraal herhaalt in de toelichtende memorie, de schending aan van “de artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG; artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie; artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet; art. 149 van de Grondwet, alsook art. 39/65, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat zij volgens het bestreden arrest bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing had moeten nagaan of verweerder beantwoordde aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. Nochtans dient volgens haar niet enkel te zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, maar tevens aan het recht op binnenkomst. Op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de betrokken vreemdeling een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod moet indienen om voor het verstrijken van de termijn bevrijd te zijn van de rechtsgevolgen van dit inreisverbod. De verzoekende partij wijst erop dat voormeld artikel 74/12 van de vreemdelingenwet in ondubbelzinnige bewoordingen bevestigt dat een onderdaan van een derde land gedurende de termijn van het inreisverbod geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk heeft tot zolang geen beslissing tot opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod is genomen. De verzoekende partij meent dan ook dat aan verweerder geen enkel recht van binnenkomst of verblijf kon worden toegestaan aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een niet opgeheven of niet opgeschort inreisverbod. De verzoekende partij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115) schendt door geen rekening te houden met het feit dat verweerder niet beantwoordde aan het recht op binnenkomst in België, minstens schendt hij artikel 149 van de Grondwet alsook artikel 39/65, eerste lid, van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht door niet te motiveren om welke redenen artikel 74/12 van de vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing zou kunnen vinden.

In een tweede middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat in het bestreden arrest impliciet wordt geoordeeld dat een verwijzing naar

artikel 74/12 van de vreemdelingenwet geen valabele rechtsgrond uitmaakt voor het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger. Nochtans blijkt uit artikel 74/11 gelezen samen met artikel 74/12 van de vreemdelingenwet duidelijk dat in beginsel geen enkel recht op binnenkomst of verblijf kan worden toegekend zolang een inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort, met dien verstande dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen het recht op internationale bescherming, vervat in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst er tevens op dat dit standpunt steun vindt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en verwijst onder meer naar het arrest van dat Hof van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami t. Nederland* (hierna: arrest Ouhrami), waarin het Hof heeft vastgesteld dat een inreisverbod tot doel heeft te waarborgen dat een illegaal verblijvende vreemdeling gedurende een bepaalde periode niet legaal zal kunnen terugkeren op het grondgebied van de lidstaten en dat aan voormelde doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 afbreuk zou worden gedaan indien een vreemdeling zich zonder meer zou kunnen onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Voormelde rechtspraak werd volgens de verzoekende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de draagwijdte van de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet, waar in het bestreden arrest uitsluitend wordt verwezen naar oudere rechtspraak van het Hof van Justitie. De verzoekende partij verwijst tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de EU van 8 mei 2018 in de zaak C82/16, *K.A. t. België* (hierna: arrest K.A.), waarin het Hof van Justitie heeft bevestigd dat een aanvraag tot gezinshereniging wel degelijk kan worden geweigerd omdat de betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, op voorwaarde dat op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) wordt nagegaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander dat de weigering om laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De verzoekende partij leidt hier *a contrario* uit af dat wanneer geen dergelijke afhankelijkheidsverhouding wordt vastgesteld, de

verwijzing naar een niet-opgeheven en niet-opgeschort inreisverbod wel degelijk kan volstaan om te weigeren een aanvraag tot gezinshereniging in overweging te nemen.

In een derde middelonderdeel merkt de verzoekende partij op dat in het bestreden arrest een ambtshalve middel wordt ontwikkeld met betrekking tot het feit dat verweerder niet (meer) kon worden beschouwd als een onderdaan van een derde land aan wie het inreisverbod kon worden tegengeworpen, terwijl de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel beperkt is tot de aangevoerde middelen. De verzoekende partij stelt vast dat verweerder in zijn inleidend verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitsluitend heeft aangevoerd dat niet op afdoende wijze rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het minderjarige kind en met de afhankelijkheidsrelatie van het minderjarige kind ten opzichte van verweerder. Nochtans blijkt volgens de verzoekende partij uit de overwegingen van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens ambtshalve een middel heeft ontwikkeld op grond van artikel 2, lid 2, van de richtlijn 2004/38 en de artikelen 40*bis* e.v. van de vreemdelingenwet, om op basis hiervan te besluiten dat “de inmenging in het gezinsleven [van verweerder] geen steun vindt in de wet”. Nergens uit het inleidend verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt volgens de verzoekende partij evenwel dat verweerder enerzijds zou hebben betwist dat een inreisverbod onder bepaalde voorwaarden kan worden tegengeworpen aan een familielid van een Unieburger, of anderzijds heeft aangevoerd dat artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden doordat de inmenging in het gezinsleven geen steun zou hebben gevonden in de wet. De verzoekende partij benadrukt dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet in beginsel nochtans beperkt is tot een beoordeling van de aangevoerde middelen

Beoordeling

5. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

6. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat huidige verweerder als verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een eerste middel de schending heeft opgeworpen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3.1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 20 van het Verdrag betreffende werking van de Europese Unie. Dit middel werd door de huidige verweerder volledig ontwikkeld vanuit het standpunt dat geen rekening werd gehouden met het belang van het kind.

7. In het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelde eerste middel van het verzoekschrift tot nietigverklaring werd enkel het belang van het kind (en, in uiterst beperkte mate, de schade op professioneel en economisch vlak) uiteengezet en werd enkel kritiek geleverd op het feit dat met dit belang geen of te weinig rekening werd gehouden in de aanvankelijk bestreden beslissing. Er zou “op generlei wijze uit het administratief dossier en nog minder uit de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing blijken dat de [verzoekende partij], bij het nemen van de beslissing, het belang van het kind als primordiale overweging [heeft] vooropgesteld”. Noch in het eerste middel, noch in enig ander middel werd aangevoerd dat een inreisverbod met toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet kan worden tegengeworpen tegen een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis vreemdelingenwet omdat verweerder een familielid is van een burger van de

Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend of dat de inmenging in artikel 8 van het EVRM geen steun vindt in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

8. Door te oordelen dat de aanvankelijk bestreden beslissing “geen steun vindt in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd in het licht van artikel 2.3 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 3.2 van de Terugkeerrichtlijn” en “de inmenging in het gezinsleven derhalve geen steun [vindt] in de wet” zonder dat hij daartoe was gevat, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve uitspraak gedaan over een schending van die bepalingen, zonder dat blijkt dat ze van openbare orde zijn. Aldus heeft hij zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid als annulatierechter overschreden.

9. Het derde onderdeel van het eerste middel is gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 263.792 van 17 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams